

78. Jiráskův Hronov 1. - 9. srpna 2008

Cedulky na okruhu

Je v tom jistá perverze. Na jednom místě, deset dnů v kuse, třicet představení. V rámci programu zachování duševní hygieny jsme proto v úterý vyrazili s přáteli do nedalekých skal. Zážitek to byl kromobyčejný, neboť jsme dělali vše jinak než doposud: vstali jsme brzy, snídali v klidu a sklenky od vína jsme vyměnili za nanuky. Snad byste nás i nepoznali – na okruh do teplických skal vyrážela dovolenková partička k pohledání.

Nedílnou součástí šestikilometrové poznávací cesty jsou cedule. Každá z nich směřuje na určitý segment té či oné skály a pojmeno-

vává co daný útvar připomíná, resp. co by měl připomínat. Spící labuť, Krakonošův míč, kato-vu kápi. Na jinak plynulé trase proto vznikají stojící skupinky účastníků, které lze rozdělit do tří hlavních kategorií:

Ta první souhlasně přikyvuje a uznale pobrukuje: typická spící labuť. Ta druhá dělá to samé, možná ještě o něco více přikyvuje a pobrukuje, ovšem s tím rozdílem, že nikdo spící labuť v kamenitém masivu nevidí. (Jej, jak lákává byla představa, že bychom cedulky na trase otočili, přeházeli, přepsali či popsalí šířami a neinterpretovatelnými kódy.) Ta třetí v tom samém kameni najde bus-tu indiána, klečícího mnicha či kukaččí hnízdo

(ani na jedno z toho přitom cedulka neupozorňuje), ale spící labuť ne. Ani za zlaté prase.

Naše partička k pohledání se přelávala od jedné skupině ke druhé, ale nakonec jsme se masochisticky uhnízдили ve skupině čtvrté, tedy jakési kontrolní komisi, která má za úkol cedulky vymýšlet, aktualizovat a de facto tak určovat co kdo v čem má vidět. Že je v tom jistá perverz? No vidá!

Místo abychom užívali přírodní scenerie, která nepotřebuje výklad, znovu jsme se, byť ve snaze pobavit se, uchýlili ke kolektivní toulze a vášni definovat. Místo abychom přátelsky spočinuli, stali jsme se součástí turistické trasy, okruhu, který nemá konce, davu, jenž hlavu pozvedne pouze tehdy, vybídně-li ho cedulka.

Nakonec jsme vyšli ven. Znaveni, a přitom odpočatí. A nabuzeni na návrat do Hronova. Plného cedulek, okruhů, přátel a spících labutí.

Pomalů šedivíme a tak radíme

Rada pro ty, kteří ještě stále nevědí, kde je redakce!

Vylezeš schody, uvidíš světlo a půjdeš za mnou.

Rada pro ty (asi jen pro redaktorky zpravodaje – tedy mimo mě), které ještě stále nevědí, kde je Triton.

Najdete mě, uvidíte něco! A odveďte mě konečně domů... (mám totiž opacný problém, nevím jak se odtud dostanu)

Rada pro ty, kteří vědí.

Krásné je i nevědění.

-Radanka-

JE DŮLEŽITÉ SLYŠET JEDEN DRUHÉHO

***T** dva se znají dlouho, i když spolu ještě nespolupracovali. Karlu Štaubertovou-Sturm a Jiřího Šlupku Svěráka spojil tady na Hronově společný seminář Hudba v divadelní inscenaci. Ona je režisérka operních inscenací, on aktivní muzikant, ale také skladatel a textař.*

Jakou hudbu máte rádi a jaký je váš vztah k ní?

Karla: Nejraději dobrou. Nebo je tu potom rozdělení na vážnou a veselou. Ale je to tak, že veselá může být vážná a vážná může být veselá. A jaký mám vztah k hudbě? To, že jsem se ji rozhodla dělat celý život a to čtyřicet hodin denně (protože ji někdy mám i ve snách), mluvím za vše.

Jiří:

Mě hudba provází od malička, díky mě mamince, která krásně zpívala a vlastně mě k muzice přitáhla. Já mám těch profesí několik – skládám, zpívám, textuju, učím tvorbu písňového textu a sborový zpěv a také scénickou hudbu, tedy hudbu na divadle, na kterou je zaměřen tenhle seminář. Takže tady se mi spojilo několik věcí dohromady, je to hodně široký záběr. Rád se zabývám frázováním, což splňuje písničky, a při skládání scénické hudby si vlastní osahám spoustu stylů hudby od barokní muziky po jazzovou hudbu. Takže se stále učím, a nabírám nové zkušenosti a to mě baví. S kapelou se zaměřuje hlavně na blues. Takže se mi to všechno mele dohromady. Ale v jednom mám jasno, že bych bez hudby nedokázal být.

Jak jste se vy dva vlastně dali dohromady?

Karla:

Já jsem slyšela Jirkovu muziku v Pardubickém divadle. A tak jsme si říkala, že by to mohlo být šťastné spojení pro JH, že takhle ve dvojici můžeme seminářům poskytnout jak teorii, tak praxi. Někoho baví jazz, třeba i jednodušší muzika a chce si zahrát, někoho spíš klasika a hledá otázky na využití hudby v divadelní inscenaci, a my ve dvojici můžeme poskytnout oboji. Navíc to vypadá tak, že čím více se známe, tím lépe si rozumíme, takže nevyužíváme spolupráci v budoucnosti.

Mluvíte jste o tom, že seminariši vás zvou i na své jam sessions do Tritonu. Bylo to tak od začátku nebo postupným sblížováním?

Karla:

Je samozřejmě, že hudba hodně ulehčuje

kontakt. Když spolu začali hrát, tak automaticky začali komunikovat přes nástroje a tím pádem začali komunikovat jinak. Má to hodně stoupající tendenci, stačili dva dny a začalo se to nabalovat a nejraději bychom spolu byli rádi pořád.

Vadí, když někteří účastníci neznají noty?

Jiří:

Znalost not není bezpodmínečnou podmínkou k muzicování, je omyl myslet si, že je třeba znát noty. Samozřejmě tím nechci tvrdit, že to nehraje žádnou roli, protože to hodně pomáhá. Je to určitý způsob komunikace, urychluje se tím porozumění. Ve skupině jsou poměrně zkušené hudebníci, ale také ti, kteří s teprve s muzikou seznamují. Já se snažím nějakým způsobem všechny zapojit v rámci improvizace, jednoduchých úkolů. Ta improvizace vyžaduje především to, aby se naučili poslouchat a reagovat. Nejde tu ani tolik o samotnou otázku hudební, ale spíše otázku osobních vztahů, které se mohou vyvinout a být pevné.

Karla:

Myslím, že nikdo nezůstává stranou. Jsou zapojeni i ti, kteří třeba nástroj neovládají na vysoké úrovni a ti se pak mohou realizovat v druhé části, kde se pracuje s hudbou a textem, a kde třeba vybíráme muziku, která by se hodila do určitého typu divadelního představení. Je zajímavé, že ti, kdo nejsou úplně perfektní muzikanti, občas projevují více fantazie pro výběr hudby již hotové.

Je důležité, aby byli lidé při společném muzicování společně naladěni. Dá se to naučit?

Jiří:

To je těžká otázka, je to podobné jako v herectví. Já myslím, že se to naučit dá. Je pravda, že někdo má lepší dispozice, někdo horší – to je jako v každém umění. Já jsem si kdysi myslel, že všichni lidé dokážou frázovat, a pak jsem pochopil, že to není pravda. Některé věci se prostě člověk musí naučit. Já jsem se taky učil. Cesta k vzájemné komunikaci je dlouhá a někdy i nemožná. Když to lidem fun-

guje dohromady a vytvoří něco, co je pěkné a v čem je jim dobře, je to zážrak. Stává se, že ani vynikající muzikanti na sebe nemusí slyšet. Ale tohle je jen jeden typ hudby, když pár lidí začne hrát, improvizovat a funguje jim to. Pak jsou věci komponované. To je zase něco jiného. Ale i tady je třeba cítit hudební frázi podobně. Je to jako s dýcháním. Někdy se vám stane, že vedle vás někdo dýchá a vás to znervózuje, vadí vám. Je někdy těžké se sladit. Léta jezdím jako lektor na Sobotku a tam často zdůrazňuju, jak je důležité slyšet jeden druhého. Když se to podaří, může vzniknout i během krátké doby věc, která se bude dobře poslouchat. Strašně záleží i na tom, jestli to ty lidi baví nebo ne.

O které hudbě se dá říci, že je dokonalá? V čem vlastně spočívá?

Jiří:

Je strašně mnoho žánrů, které můžete vnímat jako dokonalé. Lidová písnička, barokní hudba, Stravinskij, B.B.King. Každá muzika má něco v sobě, když budeme mluvit o dokonalosti ve smyslu nějakého totálního prožitku hudby. V lidové muzice to bez srdčka nejde, proznívá to celou muzikou, protože se tam odráží způsob, jak kdo zpívá, jak hraje na housle. Je to vlastně určitý způsob neverbální komunikace. Takže je důležité tohle zachytit. Proto mě baví spolupráce se studenty, mnohdy mi otevírají některé věci, které jsem vůbec nevěděla, a ani o nich neuvažoval. Druhá rovina té dokonalosti je, že je to opravdu krásné. Je to ovšem taková krása, která se slovy popsat nedá, není přesně definovatelná. I osklivá věc může být krásná tím, že není falešná.

Další spojení, které mě leta letoucí provokuje, je zhudebňovaná poezie. Není pravda, že by se dalo zhudebnit všechno (nebo dá, ale není to ono). Tam je třeba naladit kadenci hudební a textovou. Právě tady na semináři si to zkoušíme – napsat text a pak ho zhudebnit. Je zajímavé, jak třeba v minimalistické hudbě musí být každý tón přesně nalažen, a každý falešný je hned slyšet. Ale stane se, když je člověk na tohle citlivý a vnímavý, pak třeba dokáže to, co vypadá jako chyba, proměnit v další hudební frázi.

Dám trochu provokativní otázku – nemáte pocit, že opera je dnes už mrtvý žánr, právě tím, že nevychází z kořenů, ale byla vytvořena uměle?

Karla:

S tím zásadně nesouhlasím. Opera kdysi vznikla tím, že chtěli reinkarnovat antické drama a domnívali se, že se tam zpívalo. Protože ale nebyly doklady pro ani proti, byl vytvořen nový žánr – opera. Kdyby byl natolik umělý a neživoucí, tak by jistě nevydržel do dneška. Ale opera má stále své příznivce, jak mezi diváky, tak interprety. Ospravedlňuje tak podle mě svou existenci. Není to konzerva, protože se nehrají jen klasické věci stejným způsobem, ale vznikají věci nové. Mě opera stále vzrušuje a mnoho dalších také.

Jiří:

Přiznám se, že už dva roky přemýšlím o tom, že bych nějakou operu, v podstatě vážnou muziku, napsal. Akorát nevím, zda bych měl na tu velkou orchestraci a instrumentaci.

Já ale nerad vylečuju žánry. Na druhé straně jsem fascinován svými černými miláčky – je tam úžasná věc, co všechno se dá vytvořit na tři akordy. To, co oni umí, se nedá popsat slovy. Aby se to člověk naučil, musí se mezi

nimi pohybovat, hrát s nimi. A přitom se hudba na tři akordy může někomu zdát jako banální záležitost.

Ovšem za největší hudbu vůbec považuji Bacha, to je katedrála. Kdysi jeden kamarád řekl, že Bach – to je big beat. Má své zákonitosti, řád, a může být velmi inspirativní.

Máte rád improvizaci?

Jiří:

Nemám rád absolutně volnou improvizaci, tu si mohou dovolit jen lidé, kteří na sebe stoprocentně slyší. Když se do toho pustí lidé, kteří si myslí, že si můžou dovolit naprosto všechno a neposlouchají ostatní, tak z toho čouhají dráty. Mě strašně baví vztahy, proto mám rád moravskou lidovou muziku, která je pro mě strašně blízko blues. Proto mám rád Sušila i Janáčka, kde uslyšíte takové tóny, na které nikdo jiný nepřijde. Taková hudba je pro mě o kráse a radosti.

Jaké máte nejbližší pracovní plány?

Karla:

Když chci uvést jednu věc za všechny, tak to je určitě Prodaná nevěsta, kterou bych měla dělat ke 150.výročí opery v Ústí nad Labem. Prodanka je moje životní téma... Zabývala jsem se jí už v diplomní práci na škole, a několikrát jsem jí měla dělat. Ale vždycky se mi to nakonec vyhnulo. Mám v šuplíku spousty koncepcí, které ale teď vyhodím, a vymyslím koncepci zcela novou. Rozhodli jsem se pro původní verzi Prodané nevěsty s mluveným slovem. Původně to totiž bylo napsáno jako singl-píle. K velkolepé verzi s balety byl pak Smetana dotlačen svým okolím. I když se většinou upřednostňuje hudba před slovy, myslím si, že to libretto není vůbec špatně napsané (Sabina rozhodně nebyl spisovatel, který by za hudbou pokukoval) a já to hodlám ukázat. Zajímavá je pro mě učení JAMU, teorii režie a scénografie opery. Nemám velké zkušenosti, učím teprve rok, ale je to pro mě velmi očištné a vlastně i zábavné.

Jiří:

Pro mě jsou teď nejbližší dva úkoly v pardubickém divadle. Jednak to bude Hamlet v překladu Jiřího Joska, ve scénografii Janka Zavarského a režii Jiřího Seydlera. Já k tomu budu dělat muziku, a to bude poměrně velká práce. A další věc, to je taková radost. Před časem jsme v Pardubicích udělali komorní představení Mississippi Blues Ben. Jiří Seydler napsal text, já písňové texty a hudbu.

Mělo to dost velký úspěch, a tak bych rádi v podobném stylu udělali něco dalšího. Forma bude podobně nadlehčená, ale téma bude hodně jiné. Bude tam Janek, bude to zbojník a zazní tam variace moravských lidových písniček.

Dále mám práci v kapele, proto kterou pořád píšu písničky a tak už by bylo na čas vydat desku. Akorát nejsem ten správný manažerský typ a leštič klik, abych to zprodukoval.

Učím na dvou školách, na Ježkově Konzervatoři mám plný úvazek, učím tam písňový text, dějiny hudby apod. a na DAMU činoherce sborový zpěv. To mi zabere tři dny v týdnu, a ve zbylém čase dělám ostatní. Pokládám za zážrak, že mě to pořád všechno ohromně baví a jedna práce mi dodává energii pro druhou.

Jana und Drang-Sopráva

Day 5

I got a blood transfusion today. The doctor in front of the Jiraskovo Divadlo diagnosed me with having an overdose of Triton and gave me medicine (that looked similar to the Triton liquid). It helped. I can go to Triton again.

I like this kind of street theatre, surprising to come upon, full of imagination, short and funny.

BEAUTIFUL SUMMER DAY or WHO WE ARE et cetera. A sympathetic collage of puppets, music, songs, men and women. Refreshing to see next to the serious plays. It was proven again that the writings of Daniil Charms offer good material for performances.

CLOSELY WATCHED TRAINS I found difficult to understand since it is a text play and the action on stage did not make clear what the plot was. However, the acting was good and there were impressive images. A nice detail were the birds and the birdshit on the jacket, imaginative! I will try to get hold of the film made by Jiri Menzel, with subtitles, and then I will replay the performance in my mind and understand it in flashback.

The two workshops that I observed several times in the past days (non verbal theatre and creative dance) are interesting to see and proceeding towards a presentation on Saturday. Amazing to see how much can be achieved by the workshop leaders with the students in a few days.

KROV arrived. They are ready for the performances tomorrow and I hope that everybody will come to see OLD SWEAT / ZLA-TICKA and enjoy it.

Pokud nerozumíte, překlady již brzy najdete na webu www.jiraskuvhronov.cz.

Divadlo v 7 a půl

Brno

Jaká byla vaše spolupráce s J.A.Pitínským?
Toto byla moje třetí spolupráce s ním. Poprvé jsem zaskakovala v Její pastorkyni, kterou režíroval, a pak jsem s ním dělala Proces ve Zlíně. Práce s ním je vždycky hrozně zajímavá.

Nepřekvapil vás například způsob, jakým inscenaci uchopuje?

On vždycky překvapí. Vždycky. Zkoušení Nory bylo zvláštní tím, že jsme na to měli pouze čtyři týdny. První týden se mohl rozhodnout, jestli se to dodělá nebo ne. Rozhodl že ano, prošli jsme nějakým tím jeho konkurzem a pak to hrozně rychle uteklo.

Vy už hrajete Noru čtyři roky, premiéra byla v roce 2004. Jak se inscenace proměnila, proměnila-li se? A také jak se proměnil váš přístup k ní?

Tato inscenace má přes sto repríz. Změnila se i díky tomu, že se mi vyměnil partner, respektive je zde alternace. Nazkoušel to Vašek Neužil, který to se mnou hrál hodně dlouho, a teď už čtvrtou reprízu hraje kolega Luboš Veselý. Tím to pro mě bylo nové a člověk si v tom najde zase něco jiného. Samozřejmě to má vývoj, člověk získává větší svobodu a vymýšlí si i některé další své věci.

Co se týká prostoru – do jakého byla inscenace vytvořena a jak jste si poradili s prostorem Jiráskova divadla?

Je tvořená do malého komorního prostoru. Tady jsme se s tím hodně prali. Chyběly nám tam šály a všechno šlo nahoru, tak jsme museli hodně křičet. Tím, že je to hodně rychlé, zbrklé, že Nora mluví překotně, se to odráželo a lidi nerozuměli.

Eva Koutová

NORA JAKO PŘÍSPĚVEK DO DISKUSE O POSTMODERNĚ

Když jsem si přečetla, že hostem letošního JH je Pitínského Nora Divadla v 7 a půl, trochu mě to zarazilo. Proč právě tato, čtyři roky stará, byť jistě pozoruhodná Noře najít dala a tuším, že na letošní Hronov přes doporučení nedostaly,

Jistě, režisér J. A. Pitínský vyšel z amatérského divadla, takže jeho návrat na Hronov je svým způsobem logický. Méně logické i oprávněné mi připadá zařazení Nory do hlavního festivalového programu. Pokud si vzpomínám, tak profesionální hosté bývali (pokud vůbec) součástí pouze off Jiráskova Hronova. Amatérské soubory, které se na letošní Hronov přes doporučení nedostaly, by na to mohly s jistotou pítkou právem poukazovat.

Kromě osoby J. A. Pitínského mě jako důvod zařazení na JH napadá i to, že Nora je příspěvkem do trochu umělé vyvolané i udržované diskuse o postmoderně. Postmoderna jako popění stylové jednoty průnikem a prolínáním nejrozličnějších a nejrozličnější organizovaných inspirací a vjemů by se jistě v Pitínského Noře najít dala a tuším, že na toto téma proběhly v kuloárech mnohé diskuse.

Viděla jsem tuto Noru v syrovém prostředí opuštěného nádraží Jižní předměstí na festivalu Divadlo Plzeň. Spínavé holé zdi nádražního schodiště vytvořily pro Pitínského inscenaci působivou atmosféru. Obávala jsem se, jak Nora dopadne na kukátkovém jevišti Jiráskova divadla a obavy se naplnily. Vestavěná scéna působila na jevišti cizorodě (a diváci na krajích řad měli problémy s viditelností), hlediště v přízemí sledovalo představení z nežádoucího pohledu a navíc herci (poněkud neprofesionální!) nedokázali přizpůsobit intenzitu jevištní řeči prostoru Jiráskova divadla, což při kulometné palbě chrlených vět (nikoli samoúčelný, leč výrazový prostředek charakterizující postavy) podstatně znemožnilo srozumitelnost textu. Samozřejmě, Pitínského Nora není postavená na textu. Ale poradí si s ní člověk, který příběh nezná? A nedělejme si iluzi, že někdo dnes čte Ibsena... Toto vše podle mého soudu výrazně limituje přijetí inscenace na Jiráskově Hronově.

Pitínského Nora je pro mě (i napodruhé) zážitkem z řady nádherných, fantazií diváka atakujících řešení – motorkářská La dolce vita ilustrující Nofinu úlevu, že už jsou s Helmerem „za vodou“, zběsilé drhnutí zdí při dialogu Nory a Kristiny, poslední doutník doktora Ranka, těla bijící o stěny jak lapení a ranění ptáci atd. – ale celek je pro mě až příliš artistní hrou s významy nespojenými do dramaticky konzistentního celku. Ale to jsme zřejmě zpět u pojmu postmoderna... S čím se nicméně těžko vyrovnávám, je uškrcená Nora v závěru. Je to řešení, které nevyplyvá ani z textu, ani z logiky postav a situací nabídnutých Pitínského inscenací.

Radmila Hrdinová

Henrik Ibsen: Nora

FIKTIVNÍ DOPIS PRO J. A. P.

Milý Jene Antoníne,

příznám se Vám, že jsem byl poněkud překvapen, když jsem v programu přehlídky amatérského divadla objevil jednu z Vašich starších kultovních inscenací, kterou jste realizoval s renomovaným profesionálním souborem. Na druhé straně jsem byl rád, neboť jsem o Vaší Noře ze všech stran slyšel hodně dobrého, ale různými rozmary osudu mě její zhlédnutí vždy těsně minulo. Do rozlehlého sálu Jiráskova divadla jsem tedy šel patřičně natěšen. To, co jsem pak viděl, ve mně vskutku utvrdilo úctu, kterou jsem k Vám vždy choval, a doložilo mi to Váš neobyčejný smysl pro divadelnost. Lahodí mi Ibsen oproštěný od zátěže naturalismu a vší té popisné „Meiningeri“, která brání vnímání skutečného smyslu. Jak hezky to vše do sebe zapadalo v té modernistické dřevotřískové krabici a jak pěkně s tím ladily jednoduché, ale výrazné kostýmy. Jak hezky umíte svítit a jak působivě pracujete s hudbou. Zvláště ten zvukový závan z Felliniho mě nesmírně potěšil a jeho použití mě v daném kontextu překvapilo svou přesností a funkcí. I trol se mi líbil a připomněl mi naše milé setkání nad Rosmersholmem v Mahence. Celé to máte tak pěkně expresivně rozpolychované a rozehrané a pořád se je na co dívat. Jen jsem si říkal, proč se text tak zběsile žene, proč hercům tak špatně rozumím, proč se tolik křičí, proč se tolik padá, proč se s tím nedovedu vnitřně setkat a proč mě to při veškerém respektu k citelné struktuře Vaší inscenace a rozumovému pochopení základního záměru nenutí k hlubšímu zamyšlení. Jevišť Jiráskova divadla této inscenaci jistě nesvědčí. Vždyť do té krabice nebylo z bočních sedadel ani pořádně vidět. Velký sál všechny navíc jistě nutí, aby se víc opřeli do hlasivek i do výrazu, a zas to není ono. V intimním, koncentrovaném prostředí, kam jste inscenaci koncipoval, to musí být něco jiného. Čas udělá s inscenací také své a ani obsazení není u všech postav původní. Hronovské představení jsem tedy vnímal spíše jako zprávu o inscenaci, jejíž autentické působení jsem si musel domýšlet v jiném prostorovém i lidském kontextu. Navzdory tomu Vám děkuji za příjemný večer a těším se, že od Vás zase brzy něco pěkného a zajímavého uvidím.

S úctou a přáním všeho dobrého

Váš
Jakub Korčák

Ač jsem se na své druhé setkání s rukopisem J.A.P. a první s Norou těšil, bohužel jsem se minul s oběma. Z textu, reprodukováného převážně s kulometnou kadencí, na mě téma hry nedolehlo a jednotlivé fyzické akce, které mi připadaly spíše „předváděné“ než hrané, mi většinou nekonvenovaly s aktuální situací. Světlym bodem zůstává scénografie.

Petr Toman

Musím přiznat, že se absolutně ztotožňuji s hudebním vkusem Pitínského, který v inscenaci Nora při posledním doutníku doktora Ranka použil píseň norské zpěvačky Kari Bremnes a píseň nekrátil! Jméno Kari Bremnes a její jakékoliv album doporučuji (si) zaznamenat... Nora pro mě byla obrovským zážitkem v Akropoli, kde hrál hodně velkou úlohu hrací prostor... Tady musím uznat, že už nebyl zážitek takový, ale přesto byl.

Jasanka

Divadlo Duha

Polná

Bohumil Hrabal, Václav Nývlt: **Ostře sledované vlaky**

HRABAL POD HÁKOVÝM KŘÍŽEM

Nemohu zamlčet, že mám Bohumila Hrabala mnohem raději jako čtenář, než jako divadelní divák. I u nejzdařilejších hrabalovských inscenací jsem se nemohl ubránit dojmu, že se při scénickém zpracování z literární předlohy vždy něco podstatného ztratilo.

Přes tento poněkud skeptický úvod se domnívám, že se soubor divadla DUHA z Polné vyrovnal s Hrabalovými Ostře sledovanými vlaky v zásadě důstojně, i když jeho inscenaci rozhodně nepovažuji za bezproblémovou. Inscenace se v základní rovině drží zvolenými výrazovými prostředky převážně v rovině krotce stylizovaného realismu. Naivní papírové holubičky na vahadle a dominantní nacistická vlajka vybočují ve scénografickém řešení z kaširovitě prefabrikované popisnosti interiéru kanceláře. Kostýmy se v rámci možností snaží navodit dobový kolorit protektorátu, byť ne vždy – což se týká především železničářských uniforem – odpovídají historické skutečnosti. Herectví je adekvátní lehce naivistické nadsázce, s níž Bohumil Hrabal líčí jednotlivé postavy a situace. Vše se odehrává v poklidném, poněkud monotónním, místy až uspávajícím temporytmu. V tomto smyslu se daří v zásadě přehledně, byť bez větší nápaditosti, zvláštních překvapení a významových akcentů popisovat jednotlivé epizody. Myslím si, že je škoda, že se v klíčových dramatických zlomech jako je podřezání žil či závěrečný výbuch vlaku, inscenátoři spokojí pouze se zvuky za scénou a nepokusí se pro dané situace nalézt vizuální scénickou metaforu. V průběhu inscenace se vlajka s hákovým křížem dostává stále zřetelněji do popředí. S vlajkou šibují nádražní posunovači a jejím pohybem oddělují jednotlivé obrazy, vlajka tvoří pozadí některých scén, jiné se odehrávají přímo pod jejím příkrovem. Vše je zúročeno v závěru, kdy je vlajka podle očekávání stržena jako symbol poraženého režimu. Překvapení nastává ve chvíli, kdy je na scéně místo dovršení destrukce téměř pietně složena a dosud nenápadní posunovači se posléze v časové zkratce mění v holohlavé neonacisty, kteří za řízné hudby skupiny Rammstein vlajku znovu triumfálně rozvinují. Nejsem sám, kdo právě tuto plakátovou symboličnost považuje za velmi diskutabilní. Chápu, že inscenátoři zřejmě chtěli poukázat na aktuální nebezpečí neonacismu, ale nejsem si jistý, zda jsou Ostře sledované vlaky při zvoleném způsobu inscenování pro daný záměr tím pravým textem. Člověka v daném kontextu dokonce bezděčně napadne, zda jistě dobře míněný záměr nevyznívá jako propaganda s opačným zaměřením.

Jakub Korčák

strana 7 →

Ostro sledované vlaky Jiřího Menzla sú istým spôsobom národný klenot, pretože ste sa rozhodli, že k nemu nechcete nič povedať?

V podstate to bola náhoda. Mý v Polnej robím festival Hrabalova ostře sledovaná Polná, lebo Hrabal ako dieťa v Polnej žil, jeho mama tam hrala ochotnícke divadlo a aj malý Bohumilek u nás ako dieťa účinkoval vo Vojnarke. Mý sme si teda stanovili, že na festivale by každý rok mala byť aspoň jedna hrabalovská inscenácia. A pretože práve nebola, tak sme sa do toho pustili sami. Hrabal sám a najmä Ostro sledované vlaky sú kultová záležitosť a ja si to uvedomujem. Mal som trošičku strach, aby si každý nehovoriť, že zase sú tu Ostro sledované vlaky a zase tak ako ich všetci poznáme, ale ja nemôžem povedať, že by som úplne na začiatku mal nejaký zámer to celé niekam posúvať. Nechcel som, len mý to potom nejak vyplývalo.

Pracovali ste s pôvodnou Hrabalovou novelou alebo s filmovým scenárom?

Pracoval som s tromi zdrojmi: Hrabalovu novelu, oscarovým filmom, ale aj s dramatizáciou Václava Nývltu. Film aj dramatizácia sa dosť vzdalovali tomu, ako chápem pôvodnú novelu, preto si myslím, že som najviac vychádzal z novely.

Ak to správne chápem, východisková situácia bola, že ste chceli inscenovať nejaký Hrabalov text a mali ste určité typy hercov a vyšli z toho Ostro sledované vlaky?

Nie, nie, nie. Ja som chcel Ostro sledované vlaky, nechcel som akýkoľvek Hrabalov text, chcel som práve tento text.

Narábali ste s ním s istým pátosom alebo ste k nemu pristupovali napr. tak ako keď Duchamp primaloval Mona Líze fazy - je medzi vami a filmom intertextuálny rozhovor?

Ja osobne to chápem, že s pátosom. Mnoho ľudí má pocit, že si s tým robím, čo chcem. Ale ja k tomu pristupujem v úcte tak pred pánom Hrabalom ako pred pánom Menzlom, pretože si oboch veľmi vážim a vážim si aj dramatizáciu Hrabalovho spolupracovníka pána Nývltu. Moje vnútorné presvedčenie je, že som sa najviac odchyľil od dramatizácie, ale podarilo sa mi udržať Hrabalovu poetiku. Neviem, čo si o tom myslia iní, ja to vnímam tak, keby to Hrabal písal dnes, tak by tam možno mal tie veci, ktoré tam mám ja.

VLAKY POSUNOVANÉ K NEONACISTICKE POINTÉ

Hrabalovy prózy vzbudí profesionálni i amatérski divadelníci k preneseniu na javište prakticky od svojho vzniku, málokdy a málokomu sa ale podarí zregulovať Hrabalův pábitelský vypravěčský proud do dramatického řečiště bez ztráty chuti a vůně.

Divadlo Duha z Polné zvolilo cestu vlastnú textovej adaptácie s použitím Hrabalovej novely, dramatizácie Václava Nývltu a filmového scénára Jiřího Menzla a Bohumila Hrabala. Kým listujete textem polenských Vlaků, zarazí vás útržovitost textu, který skáče po uzlových bodech fabule a s drobnou výjimkou dvou Hrmových minimonologů „cmrdá“ Hrabalův bohatě tekoucí proud k divákově takřkajíc po štamplatech. Důsledkem je, že hrabalovská obrazivost se kvapem vytrácí.

Inscenace v tom ale pokračuje. Dvojice posunovačů dále cupuje text na cucky, přitom jsou to postavy celkem nadbytečné – těch pár židlí by si herci dokázali přesunout sami a opakované akce s nacistickým praporem také nic podstatného na jevišti nepřinášejí.

Na realisticky pojeté scéně jsou nejnápaditějším prvkem zavěšení holubi pana přednosty, vděčným oživením se stávají naivistické obrazy jednoho z čalouníků, zatímco stěhování pře-trženého kanape, které „hraje“ současná válenda s vypínacím prostěradlem, je zcela zbytečné (a svou konkrétností ruší iluzi válečného, voskovaným plátnem potaženého nábytku, sugerovaného i zvukem).

Herci se poctivě snaží vytvořit hrabalovské postavy více či méně závislé na filmových vzorech. Daří se to celkem Miroslavu Valovi, jehož Miloš Hrna je pucholtovský chlapec, s topornou chůzí i rukama a zajikavým hlasem. Ve chvílích monologů ale jakoby z této stylizace vypadával. Navíc ho dramatizáce připravila o tragické vyústění postavy. Výpravčí Hubička Michala Lurieho je spíše bodrý bonviván než avizovaný chlupáček. Přednostovi Petra Vaňka ublížila redukce textu i dramatických situací, škoda jeho mravnostních výlevů do světlíku a proslavený výrok „Inspektorská zahrádka je v p...“ zazní v nejméně vhodný okamžik. Pěknou figuru Přednostově vytváří na malé ploše Marie Vaňková.

Zásadním problémem dramatizáce i inscenace je absence skutečného nebezpečí a všudypřítomné hrozby smrti v době nacistické okupace. Jediným představitelem nepřítelů je tu Rada Zednické, degradovaný na dobrácky komického páprdu v henleinovských bílých punčochách, a akce vyhození municičního transportu probíhá vesele před očima všech postav. A korunu tomu nasadí nesmyslně připsaný závěr – poté, co zazní dávka ze samopalu (smrt Miloše Hrmu nechť si každý doplní sám), postavy začínou jásat nad znebespádným mírem a kolektivně utlučou Radu Zednicku. A aby toho nebylo dost, tak se vzápětí z dobráckých posunovačů vyhlídnou holohlaví neonacisté, kteří s resuscitovaným Zednickem odkráčí s výhružnými pohledy i gesty do hlediště. Hrabal se už bohužel bránit nemůže a divák žasne nad dramaticky neistrojným a polopatickým vyústěním.

Radmila Hrdinová

strana 6 →

Je to prvý Hrabalov text, ktorý ste inscenovali?

V podstate áno, aj keď pred tromi rokmi sme boli tiež donútení urobiť náhradu za hrabalovské predstavenie, ktoré sme mali na festival sľúbené, ale nakoniec nemohlo prísť a narychlo sme zbúchali takú jednoaktovku na Hrabalovu poviedku Sextánka. Hrabal tam popisuje divadelné začiatky svojej maminky, ktorá so spoližiačkami v škole navcvičujú hru Sextánka podľa Neubertovho románu, ale v deň premiéry je Česká republika obsadená fašistickou armádou. Z tohto dôvodu som bol veľmi rád, že som tu Sextánku videl.

-Zi-

Ze začátku to vypadalo na vcelku povedené predstavenie. Všetchno, co OSVěčka mají mít. Zajímavý Miloš Hrna, ejauculatio praecox, rozšafný Hubička, všechny ty repliky a historky, které jsme si už tolikrát opakovali. Pietní (místy pravda poněkud dietní) adaptace, vtipné přestavby za pomoci dvou kolofotků. Dalo by se říct, že nebude vcelku co vytknout... Miloš umírá, představení nám pomalu kon... co to? Aha, ještě přidali osvobození, proč nakonec ne, Němci dostali na... cože? Poslední minuta zvrátila představy o pokojné adaptaci. Nic proti násilným aktualizacím, ale vzít zrovna dva kolofotky, které jsme nechali zapojit i do odboje, a na místě je přetvořit v párek skinheadů? Nechápu. Snad mi to někdo vysvětlí. Budu za to jenom rád. A při vysvětlění bych prosil přidat i poznámku o důvodu použití moderních uniforem ČSD... Jinak budu bohužel nucenovat svou přízeň ostře sledovaným vlkům.

-smi-

Poslouchal jsem před divadlem rozhovor. Diváci se bavili o dvou plebejích přetahujících vlajku přes scénu. Jeden se pozastavoval nad tím, že tyto nejdřív seděli s partyzany připravujícími výbuch vlaku a na konci se změnili v neonacisty – těmto divákům to nevadilo – mně jo. Až hrozná složitou konstrukcí jsem dospěl k odůvodnění: Nvuci těch kdož tenkrát měli říše plné zuby, jsou dnes v extrémní pravici. Ale to je vlastně jediná konstruktivní výtka.

Když jsem se snažil dívat se bez předsudků, rozdělit jsem se na dva diváky – jeden se nudil a druhý přemýšlel, proč se ten první nudí. Ten, co se nudí, ať jde k čertu. Nudil se, protože ten, kdo se bavil, bavil se v duchu. Bohužel přišel v duchu na to, aby s herci navázal jakýkoli kontakt. To není problém souboru, ale časoprostoru. Vlastně jsem na velké scéně nezažil příliš představení, které by s prostorem rezonovala. Přesto: Krásní holubi, povlak okupace, který se co chvíli přehnal přes scénu i čistě svícení – to všechno mě drželo ve střehu. Navíc je velmi těžké navazovat na zfilmovanou předlohu. Jen má melancholická duše chtěla ještě jeden výkřik „Miloši!“ do závěrečné polky. Lež uznávám, že by to pak byl křýč.

Óna

Teatro Hugo

Semily

Honzu Mocka, Pavla Martince, Jakuba Kováře jsem pozvala na Prdlavku do parku (Zuzka Marková trávila čas v semináři N).

Řekněte mi prosím, jak je to doopravdy s Hugem, když se ráno probudí...

J: Doopravdy zjistí, že se děje něco neobvyklého a bojuje s tím celý den, ale další den se to ještě zkomplikuje. První den tedy bojoval s něčím, co bylo poměrně jednoduché. A říká si, proč já jsem se znova probudil. Možná je lepší spát, i když kdo ví, možná probuzení může být dobré...Hugo zjistí, že se proměnil.

M: Ve skutečnosti to jen hráme.

Z: Jde o divadlo. Všechno je jen jako.

H: Na konci se Martin potřebuje umýt od barvy.

Hchfauwb gvlar nálezámgt upcnsrzgha ésydn?

M: To si nemyslím, teď jsme spíš normální řeč ubrali.

H: Ty jsi ubíral, ale přidal jsi celý dialog.

Z: Včera mi došlo, že je úplně jedno jestli se mluví nebo ne. Prostě se hraje, proč by se nemohlo něco doslovit.

H: Brbláním něco vyjádřit je zkrátka těžší, než vše jen jednoduše říct.

Z: Zajímavé je řešit, že vyslovuješ slova, s kterými hraješ. Když jde ale o loutky, tak proč nemluví?

Když zkoušíte, tak taky nemluvíte?

H: Komunikujeme pomocí loutek. Přidávám jen kartičky: dobře, špatně, rychleji, pomaleji...

Chtěli byste se sami sebe na něco zeptat?

H: Posunuli jste české amatérské divadlo o kus dopředu?

M: Ano, posunuli jsme hranice a možnosti plošné loutky, která má souřadnice x y, používáme ji trojrozměrně.

Nechtěli byste se zeptat na něco mě?

M: Myslíš si, že Hugo boří hranice...?

L: Myslím si, že ano, máte plošné loutky v trojrozměrném prostoru. Nejkrásnější příklad za všechny je JOJO.

Jak se na inscenaci dívá osvětlovačka?

Z: Hrozná moc to prožívám. Jsem v pozici diváka, vlastně nad-diváka. Když je to dobré, jsem z toho rozrušená.

Jan Mocek a kolektiv souboru: Hugo

SLOVO SE HÝBE, HUGO SE MĚNÍ

Daniela Fischerová v závěru rozhovoru pro úterní vydání tohoto ctihodného zpravodaje poznamenala, že „naše civilizace je příšerně ukecaná“ a že „celý svět je popsán“. Dovolil bych si vypůjčit její slova jako východisko k několika málo strukturovaným poznámkám k nedlouhé, svižné inscenaci HUGO, neboť se více než dobře dají vztáhnout na samotnou její podstatu.

- Slova nesoucí význam i slova věčným opakováním vyprázdňená nás obklopují ze všech stran. Slovo je základem různých druhů umění. Na slově je založena například poezie. Poezie má různé podoby. V hraničních podobách se může vizualizovat, umístit do prostoru, opatřit příběhem, rozhybat. A tak se zrodí HUGO, scénická báseň zhmotněného slova.

- Hugo se probudil a proměnil. Téma proměny je v literatuře – tedy ve světě slovu zaslibeném – tématem oblíbeným a slavným. Zmiňme jen Franze Kafku či Michela Butora. Hugo je člověkem dnešní doby, žije mezi slovy a v inscenaci souboru Teatro Hugo se slovem dokonce stal. Slovo lze napsat, slovo lze pronést, ze slova lze stvořit loutku.

- Mezilidská verbální komunikace je založena na tom, že jsme schopni dekodovat jazykové znaky. Že rozumíme slovům a jsme schopni si je spojovat s pojmy věcí. Slovo může být někdy obdařeno tzv. performativní mocí, může se stát činem. Z papírku s nápisem „HUGO“ se stane „herec hrající Huga“.

- Do černobílého světa jednoho Huga pronikne v závěru jasná zeleň. Do technicistní rutiny vniklo cosi živého. Přírodní živel však jasně a zřetelně (napsaného) Huga pohltí. Proměna je dokonána, Hugo se proměnil. Touha uniknout „ukecané civilizaci“ do lůna přírody tak nabírá poněkud děsivých rozměrů.

Přes jisté pochyby o míře a způsobu využití mluveného slova považují inscenaci HUGO za velice zdařilý pokus složit scénickou báseň. Nevím totiž, zda je možné scénickou báseň napsat. Složit ji ze slov, papírů, pohybů, herců, hudby a rytmu však rozhodně lze. Scénická báseň HUGO je poezii ke čtení, sledování i k poslechu. Svou podstatou však v první řadě zůstává (dobrým) divadlem.

Petr Christov

HUGO HUMORNÝ I HROZÍCÍ

Když se Hugo ráno probudil, zjistil, že se proměnil... Tato věta v textu „Slovo o hře“ je zavádějící. Vzpomeneme si hned na Kafkovu Proměnu, ale v Proměně se hlavní hrdina jmenuje Řehoř Samsa a ne Hugo. Ze by se scénárista Jan Mocek a kolektiv zmýlili? Nebo nás záměrně mystifikují? O jakého Huga to vlastně jde? Nejedná se náhodou o Huga Pludka ze Zahradní slavnosti Václava Havla? Studuji znovu programový bulletin hronovského festivalu a náhle je mi všechno jasné. Hugo je Teatro HUGO! A s ním ožívá konkrétní poezie.

Konkrétní poezie se nachází na pomezí mezi literaturou a výtvarným uměním. Žije z poetiky nonsensu, futurismu a dadaismu. Od Morgernsterna po Jiřího Koláře, Václava Havla či Jiřího Valocha. Písmenka a slova, typografie a grafika, rytmus textu, jeho grafismus – Marinettiho Osvobozená slova... Černá a bílá, pozitiv a negativ, slovo, heslo, tabulka, jmenovka, symbol, značka, vizitka.

Tricetiminutová hříčka, balancující mezi poezií a animačním loutkovým divadlem předvádí velmi jednoduchý příběh. Jeden den úředníka Huga. Hugo se ráno probudí, zjistí, že se proměnil, a začíná jeho denní kolotoč. Koupelna, snídání, cesta do práce, čekání na semaforu a scénáristů namožení na nové kopírce, setkání s bossem, přítelkyní a návrat domů. Koloběh se stále opakuje. Hugo se probudí, koupelna, snídání...

Cedulky na špejích s černými verzálkami, typ písma „grotesk“. Graficky čisté a jednoduché – i Oldřich Hlavsa by se potěšil. Pozadím je obdélníková bílá plocha, která se využívá jako paraván nebo zvětšený list papíru, slouží pro stále se měnící konfigurace textu pěti animátorů a scénáristů pod vedením Jana Mocka. Vtipné, dynamické, originální a moderní, reflektující absurdnost světa, zahlceného informačním smogem. Humorné a současně varující. Na konci první části se texty vzbouří a písmenka vytvoří skrumáž, která pohltí hlavního hrdinu. Slovo, text, písmeno, jazyk ztrácí smysl. Je destruován sám sebou.

Závěrečná sekvence s hadem a zelenými jablky v ústech účinkujících evokuje návrat k počátku. K časům, kdy ještě slovo nebylo. Zelená barva na rukou herců symbolizuje naději. Nebo se mýlíme?

Ján Zavorský

strana 8 →

Překvapilo vás něco na hronovském publiku?

M: Poprvé jsme se setkali s reakcí, že diváky v prvních řadách byly zděšeny, okusovaly si nehty u rukou, strach z toho pěl. Nedutají, sledují a bojí se... to je krásné.

Kde se vzal nápad? Vzpomenete si, jaké slovo (loutku) jste si napsali (vyrobili) jako první?

H: Je to asi dva roky zpátky. Šel jsem po Praze kolem Rudolfiny a napadlo mně, že můžu něco napsat a prostě s tím hrát. Jako první slovo jsme napsali určité Huga. Původně jsme se jmenovali Koší bratři v triku (J, M, H), ale nikdy jsme nic nedodělali. Tak jsme si slíbili, že se přihlásíme na Paroháče a budeme tím pádem muset něco konečně dodělat.

Přehledky pro vás jsou?

H: Naše mláďa.

Jasanka Kajmanová

Hugo(boss) představeníčko plné neobvyklých gagů, vycházejících, jak z nadanosti autora (ů) hry, tak z originality minimalistických loutek s pravděpodobně velmi silným a úderným závěrem a tématem, které nepozornému nebo neúplnému absolutně vnímavému divákovi bohužel úspěšně unikne... Otázkou zůstává tedy, jestli by absence vysokých témat a omezení se na pouhou lehkou zábavu nebylo pro inscenaci lepší...

Jirka

Hugo aneb óda na kus zeleného hnusu, který jsem našel ráno na kalhotách.

Představení to bylo vtipné, celkem tomu nejde nic vytknout. Na představení jsem přišel na poslední chvíli i se svým oblíbeným nápojem z Pošepného létajícího baru Jägermeister Orange, ČÍČÍ... Za tuto troufalost se omlouvám. Byl jsem za ní také po zásluze potrestán na konci představení. Neboť Hugo se na druhý den změnil a zřejmě se mu udělalo špatně. Vše zezelenalo včetně scény a v závěru představení z něho vypadlo cosi odporně zeleného a skončilo to na mých kalhotách. Žába to nebyla.

p.s. Díky Krys za tvé doporučení sedět v první řadě!

Vítěk Štěpán,
milovník michaných nezelených nápojů

Ještě nikdy jsem něco takového neviděl, ale v půlce došly nápady? Nebo šlo o dvě scénky? Jablka nepobírám. Nevím. Jinak výtvarně krásné!

Hugo Boss z Boškovic

Spolek loutkářů Na holou

Hořovice

L. „Říha“ Řeřicha podle D. Charmse: Nádherný letní den aneb Kdo jsme, kam jdeme a kolik máme času

Inscenace je inspirována texty ruského spisovatele a básníka Daniila Charmse. Proč vás inspirovala zrovna jeho tvorba?

Když jsem si přečetl jeho knížku Dobytka smíchu netřeba. Úplně mě pohltila. Potom jsem si koupil úplně všechny Charmsovy texty, co vyšly v Čechách. A dokonce i ty, co vyšly na Slovensku. A najednou jsem zjistil, že mě něco nutí tu látku zpracovat. Rozhodně to není žádný kalkul. Prostě se zamilujete do knížky, všem ji vnucujete, protože vám přijde geniální, pak o ní nejspíš přijdete, koupíte si novou a nakonec dojdete k závěru, že je nejlepší podělit se o ten zážitek s lidmi formou divadla.

Převést na jeviště Charmsovu poetiku asi není nic jednoduchého.

Původní idea byla, že inscenace bude trochu více dada. Ale jsme mladý soubor, který se teprve učí a nikdo z nás nemá s divadlem žádné zkušenosti. Proto jsme se trochu báli, že na nás nebudou lidi chodit. Jsme přece jen maloměst. Od původní koncepce jsme tedy ustoupili a udělali inscenaci lidem přístupnější.

V inscenaci zazní i spousta písniček, texty a hudbu si skládáte sami?

Ano. Celkově to v souboru chodí tak, že já napíšu scénář a texty k písničkám. Hudbu má pak na starosti hudební sekce.

Říkal jste, že se divadlu věnujete teprve krátce. Jak vás to vůbec napadlo?

Živím se jako reklamní grafik a taky maluji a kreslím. Loutkáři v Hořovicích potřebovali někoho, kdo by jim maloval kulisy, tak si mě přizvali ke spolupráci. Tak jsem měl možnost být při tom, jak vzniká divadlo. Pak se mi dostala do ruky knížka Opilcovo dítě od Camiho. A řekl jsem si, proč to nezkusit? Vyřešal jsem si loutky a zjistil jsem, že mi to jde. Opilcovo dítě se sice nepovedlo, ale postupně se přidávali další lidé a teď už máme za sebou třetí pokus o inscenaci.

Mohl byste trochu přiblížit ty dvě předchozí?

Nejdříve jsme hráli irské pohádky pro děti. Potom jsme hráli hru Zkáza adamitů, kterou napsal jeden můj kamarád. Inspirovala ho k tomu koupě tvrzi v Jižních Čechách, kterou adamité dříve obývali. Byl to jeho první pokus o dramatickou literaturu. Později nám vyčítali špatnou dramaturgii, ale my vlastně ani pořádně nevíme, co to dramaturgie je. Všechno děláme spíše intuitivně.

ZÁBAVNÝ CHARMS?

O souboru Na holou Hořovice se z programové brožurky JH mnoho nedozvíte. Až na pár slov o hře (burleska, koláž, činohra, loutky, písničky, pocta Daniilu Charmsovi) a výčet jmen protagonistů a jejich žertovných přezdívek. Zkusila jsem pátrat na internetu. Výsledkem byla náruč barevných fotografií, leč konkrétní informace víceméně žádné. Tak mi nezbylo, než čekat, co uvidím.

V poslední době se inscenování Charmse stalo docela populárním. Díky tomu, že se s jeho prací mohli čtenáři u nás konečně seznámit, získal tento autor množství příznivců. Jeho černý humor s tragickým, někdy až krutým podtextem, provokuje k recitaci i k uvedení na scénu. Mnoho lidí se s tímto humorem ztotožňuje a považuje ho za neodolatelný. Vznikla tak představení divácky často úspěšná. Ukázkou jsme například mohli v minulosti vidět na Jiráskově Hronově v podání slovenského souboru v režii J. Krasuly. Lehkost a atraktivita textu je však zrádná. Dvojznačnost, krutost a absurdita point, která původně obžalovávala sovětský režim, se velmi lehce ztrácí, a zůstává jen po povrchu klouzající zábava.

V Čapkově sále vyrostla scéna, vymezená plotem, zídou, zdí s okénkem a později i vchodem do cirkusového stanu. Osvětlení připomínající pouliční lampu. A rozčilený kohout zuřivě kokrhoval na ukákané slepice. Váša si šel koupit vodku, cestou mu spadlo několik cihel na hlavu, přijel cirkus a představení se rozběhlo. Postupně se měnilo na sled krátkých skečů, přerušovaných sborovými písničkami. Jejich jednoduchost, snad záměrně nekopírující ruskou melodiku, umožňovala téměř všem členům souboru, aby se jich účastnili.

Se zjevným „drajvem“ hrající harmonikářka smelovala ostatní sekundující nástroje, bicí i zpěv. Ale pravidelným opakováním systém „scéna – píseň, scéna – píseň“ se výsledný tvar postupně mechanizoval. Nevyrovnané pointování výstupů a nedostatečná akcentace faktu, že Charmstův občas až morbidní humor postihuje i realitu režimu, vede ke zploštění jeho originality a výpovědi. Žert, který je současně obžalobou a neslouží jen k pobavení, se vytratil.

Soubor z Hořovic mě i sebe bavil více či méně podařenými špílci, musela jsem ocenit, že Charmse čte a zabývá se jím. Bohužel nepoznal, že tento autor se na scénu přenáší nelehce a použitá ruská slova v inscenaci jen odhalovala touhu pouze pobavit. Prozrazovala povrchní znalost ruských a sovětských dobových realit. Nejsem si jistá, zda to není přiznání pro dnešní svět, jehož pohled na minulost je nedotčen zkušeností, nemá potřebu po ní pátrat a chce se smát. Když se jedná o Daniila Charmse, je mi to ale málo.

Karla Štaubertová

PREBYTOK NEZMYSLU

Koláž textů ruského spisovatele Daniila Charmse, překladanů autorskou hudební skupinou a písněmi v kombinácii bábok a živého herca predviedol včera Spolek loutkářů Na holou Hořovice. Jeho umelecký pseudonym je vraj odvodený z anglických slov harm (ubližít) a charm (kúzlo) a pre jeho umenie platí oboje, je drsné, kruté a magické zároveň.

Výber z Charmsových známých textů použitých v inscenácii Nádherný letní den, aneb kdo jsme, kam jdeme a kolik na to máme času mal společný základný rys – literárne absurdno, vytvárané iracionálnym vrstvením, spájaním nezlúčiteľných prvkov, spájaním logike odporujúcich prvkov do mikrosituácií na hraně zmyslu a nezmyslu, reality a fantázie, banálnosti a osudovosti. Toto všetko je v literárnej rovine dotiahnuté do takého štádia dokonalosti, že ak sa rozhodneme ho inscenovať, je to takmer akoby sme sa rozhodli činohrne zahrať kreslený vtíp. V samotnej literárnej hĺbke sú do inscenácie vybrané Charmsove poviedky vtípy a keďže presne pasujú na formu, do akej boli stvorené, ich medzidruhový prenos naozaj veľmi málokedý priniesie nejakú ďalšiu kvalitu. Toto sa podľa mňa prihodilo aj Nádhernému letnému dňu, aj keď kombináciou sveta bábok so živými hercami sa im podarilo dosiahnuť aspoň istý level metaforickosti, Charms sám o sebe žiadnu ďalšiu kvalitu nenadobudol. Tým najsilenejším výrazovým prostriedkom bola reprodukcia autorských skladiet v celonasámblovom prevedení a zanieťenie tak mnohočlenného súboru, ktoré presáľalo každý vtíp, vtipok, vtipčiek. Na javisku sme videli veľkú skupinu ľudí, ktorá stáby bola odsúdená putovať z miesta na miesto a rozprávať tie podivné veci, čo sa im prihodili, akoby nejaký monster cirkus z mapy vymazaných čias – ak táto inscenácia oproti iným pokusom inscenovať Charmsove poviedky, možno pokročila o krok ďalej, tak v tej zvláštnej konzistentnosti, v akej súbor Charmsa vtiahol do seba a prisúdil mu miesto pri ostatných (hudobne prerazprávaných) príbehoch a absorboval ho natoľko, že popri všetkých nápadoch, ktoré inak súbor priniesol, ani veľmi nevytŕčal. Inak, ak niekto raz povedal, že nezmysel je prebytok zmyslu, tak je potom zmysel nedostatok nezmyslu?

Zuzana Ferenczová

Představení pomíjivé jako letní den. Dnes je ještě hezky, monotónní sluneční žár mě trochu ubíjí a uspává, ale hraje muzika, ženy jsou krásné a mírně necudné, hlavou se mi honí surreálné nápady. Ale zítra už si na tenhle den ani nevzpomenu.

David Slížek

Viděli jste už někdy dobrého Charmse na javisku? Já tedy ne. Začínám si myslet, že pořádně to snad ani není možné... Tedy udělat to jde - samozřejmě, ale přinejlepším aktéři nepůsobí trapně. Nádherný letní den, musím říct, že bych raději tento letní den proseděla venku než v divadle.

Karla Srpnová, Letnice

Možná to bylo divadlo poezie, možná jen hraní s texty nebo něco čemu se říká pásmo poezie, útvar příjemný a sympaticky krátký. Písničky a stylizace do lidových krojů, roztomilá ruština. Loutky hrály, Vaňka byl výborný, inkubátor zaujal! Pár vtipných gagů, ale cihly padaly a Vaňka zapomínal velmi předvídavě. Scéna s kříží a popem popíčem výtvarná! Asi bych potřebovala vidět představení vícekrát, abych postřehla příběhy, vztahy... A abych našla poezii. Co chybělo? Napětí, tajemství. Přesto bylo vidět, že aktéři si to užili a celkově divadlo nedostalo úplně na holou.

Barbora Stránská

Poezie v divadle, Renata Vordová

Scénografie, Kateřina Baranowska

Seminář

HŘBITOVNÍ NÁPISY,

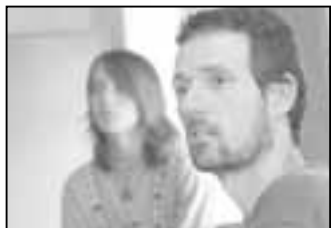
hloupá věnování na přáníčkách, nesmyslné řtkanky, ze kterých jsme jako děti měly strach. I z takového materiálu může vzniknout divadlo poezie. A právě v tomto procesu se nachází seminaristé Poezie, který vede Renata Vordová.

Celé to začalo trochu teorie pro přiblížení pojmu divadlo poezie a vysvětlení, co vlastně všechno divadlo poezie může být. „Zkoušeli jsme si, jakými způsoby můžeme sdělit nějaké téma, jakými prostředky. Pak jsme pracovali s textem dramatickým, ale s prostředky divadla poezie. Hledali jsme zástupné jednání. Měli jsme situaci a snažili jsme se k ní najít obraz. V textu se například dva chlapi dohadují o jednu ženu a k tomu mohou například šermovat nebo hrát šachy a podobně. Skrze tuto praxi si začali seminaristé uvědomovat, jak je gesto nebo rytmus na jevišti důležitý. Nasbírali jsme materiál - současnou poezii, která je okolo nás a všude nás obklopuje, a nyní se pokoušíme vystavět scénář z různorodých textů, které ale nejsou prvotně určené k interpretaci. Toto je totiž další možnost, co může být divadlo poezie. Jestli se to povede, to teprve uvidíme, ale důležitý je samotný proces.“

Jak se podle tebe v současné době pohlíží na poezii?

Na začátku Hronova jsem trochu cítila, že se poezii trochu pohrdá. Když se někdo mých seminaristů zeptal, v jaké dálně jsou a oni odpověděli že na Poezii, tak reakce byly takové jako: Jo no jó, poetové, vy tady budete chodit a říkat ty krásný slova a tak... Poezie je taková Popelka, ale na druhou stranu si k ní skoro každý nějakou cestu najde. Když si někdo představuje, že poezie jsou jenom veršované, tak je to podle mě podivný. Poezie nejsou jen slova, vnímám ji například i v obrazech. Pro někoho může být poezie i to, že třeba leží lžička na talíři a může přemýšlet nad tím, kdo s ní jedl, proč ten papír od cukru smotal tímto způsobem a podobně. Je za tím prostě příběh. Poezie jsou ty nevyřčené věci. Právě v tomto je lákavá, že za sebou skrývá tajemství.

Eva Koutová

Anketa:

Proč jste se rozhodli pro tento seminář? Splnil vaše očekávání?

Dan: Rozhodl jsem se jít do semináře Poezie, protože bych velmi rád inscenoval nějaké divadlo poezie. Tady jsem se chtěl dozvědět, jak na to jít a získat nějaké poznatky.

Míša: Seminář jsem si vybrala jednak na doporučení známých, kteří znají Renatu jako lektorku a říkali, že práce s ní bude přínosná a zajímavá. Za druhé mám ráda poezii a úplně mě nadchlo, že se něco podobného na Hronově bude dít. A nakonec kvůli praktické věci - pracuji s dětmi a ráda bych s nimi také dělala divadlo poezie.

Věra: Přijela jsem kvůli lektorce. Chtěla jsem se učit pracovat s textem, to se taky děje a nejen to.

Petra: Rozhodla jsem se pro tento seminář, protože mě velice fascinuje slovo - české slovo a řeč. Splňuje moje očekávání, protože se mi tady míchá práce s hlasem, tělem a pohybem a teď vybíráme vlastní slova, která pak budeme prezentovat.

Slova, která se líbí:

hedvábí, mává, Julie, moruše, levandule, jestřábek, klokočí, velbloud, plž, morous, maminka, kulafouček, síla, hrošík, potvora, tuleň, bestie, miminko, kandelábr, pisoár, nesmysl, stříbro, ukulele, citrón, kanape, spirála, sfinga, marmeláda, harmonie, mlč, hmilstvo, vábení, pidižvík, stříbropenná, nebenosná, šíráni, táni, tajemství

Slova, která se nelíbí:

plejáda, záležitost, projekt, celebrity, ropucha, masturbace, zrada, hustý, supr, ikona, žloudek, kuchtiit, beďar, hruška, čolek, slizoun, čurák, piča, nepokrok, vykomunikovat, mražák, plyšáček, sexovat, chobotnice, kecy, nežít, hulit, chcat, chcipnout, žemle, čekuláda, šódó, párek, chrchel

PO REŽISÉRECH VÝTVARNÉ ÚKOLY NECHTĚJTE

Seminář S jako scénografie vedený Kateřinou Baranowskou má velmi zvláštní atmosféru. Je totiž tvořen skupinou absolventů Kurzu praktické režie. Tedy režiséry amatérských souborů, kteří si v čtyřletém cyklu mají projit základy různých oborů, se kterými se mohou při své divadelní práci setkat. A protože bylo absolventům kurzu velmi líto, že už skončil, rozhodli se, že si ho trochu prodlouží.

„Scénografie je vlastně jediný obor, který nám chyběl,“ vysvětluje mi absolvent kurzu David. „A souhra režiséra a scénografa je velmi důležitá. Musíme vědět, co po scénografovi můžeme chtít. Dohoda mezi režisérem, dramaturgem a scénografem je pro fungování inscenace nejdůležitější,“ dodává Luděk, aby to nevypadalo, že se na semináři všichni sešli jenom proto, že je jim spolu dobře.

Že všichni mají skutečně zájem pracovat a naučit se co nejvíce, je mi jasné hned od začátku. Kateřina Baranowska se ptá, kdo viděl včerejší představení Nory, a když všichni kývnou, ptá se každého na názor na inscenaci. Nora se probírá ze všech úhlů, nejvíce samozřejmě z výtvarné stránky. Všichni se snaží o společnou interpretaci nejasných okamžiků, což u inscenace takového režiséra, jako je J. A. Pitínský, není rozhodně jednoduchá záležitost. Není divu, že diskuze trvá až do přestávky.

„Je hodně těžké učit scénografii samu o sobě a je ještě těžší učit ji nevýtvarníky. Na uměleckých školách je scénografie pojímána jako výtvarný druh činnosti a studenti jsou rozvíjeni ve výtvarných disciplínách. Po režisérech ale žádné extra výtvarné úkoly chtít nemohu a bylo by to i kontraproduktivní,“ říká lektorka Kateřina Baranowska, když o pauze vyzvídám, jaké to vlastně je učit scénografii režiséry. „Jde mi tedy spíš o to, aby si uvědomili, jak a nad čím scénograf přemýšlí a na co všechno nesmí zapomenout. Chtěla bych, aby se správně naučili definovat úkol, který scénograf při tvorbě inscenace má.“ Dále mi Kateřina vysvětluje, jak vlastně seminář probíhá. „Část semináře vždy rozebíráme představení, které jsme viděli. Soustředíme se na to, co bylo ve hře sděleno scénografickou složkou. Potom děláme různá cvičení na práci s barvou a prostorová řešení. Všichni mají také po skupinkách rozděleny hry, ke kterým musí vymyslet nějaké scénografické řešení.“

A jak vnímají kurz samotní frekventanti?

„V amatérském divadle si režisér musí všechno dělat sám, pokud na to nemá lidi. A ty většinou nemá. V základní výuce nám scénografie scházela, takže jsem za tento kurz vděčný,“ říká Ivan. „Například včera jsme si povídali o oblečení. Pro mě to byla výborná lecke, jak se oblékat. Od té doby se oblékám jinak. Takže mi to dalo hodně,“ dodává David.

Petra Hanušková

Přípitek ve foyeru – Jen se nenechte pobízet!

Dlouholetí přátelé se sešli k diskuzi – o čem jiném než o divadle? Na snímku zprava M. Kyška, J. Hejral, V. Vondráček, F. Laurs

D. Zakopal připomněl dvacetiletou existenci rozborového semináře KR SČDO na Hronově.

Na úvod slavnostního setkání vystoupil nový předseda SČDO Ing. Josef Hejral

Krakonošova zdravice

Jen na letmou návštěvu jsem se přijel podívat na ochotnické hemžení do Hronova. Pozdvihnutím skleničky vína jsem se přidal k oslavám čtyřiceti let Svazu Českých divadelních ochotníků. Pozvání na oslavy spojené s karlovarským představením jsem dostal od svého poddaného, současného předsedy Pepy Hejrala ml. Štampříčku jsem si dal před divadlem u stánku dalšího poddaného – Pošepného. Prošel jsem se po Hronově, se zastávkou v parku na představení svých kamarádů z Libíce. Moc se na ně těším ve svém divadle. Stačil jsem pozdravit spoustu známých, kamarádů, příznivců a přátel. Ještě než jsem odjel, jsem se prošel po kamenném divadle a zatleskal polenským ochotníkům. Spěchám zpátky do svých hor a zvu všechny na svoji přehlídku do Vysokého nad Jizerou, na Krakonošův divadelní podzim 10.-18. X. 2008.

Ochotníci přijďte pobejť.

Váš Krakonoš.

D3 Karlový Vary – Pěnkava s tounou (na scéně Eliška Huberová a Lili Weinlichová)

RANKA BYCH NEPOZNAL, KDYBYSTE MĚ ZABILI

Je to ostuda, ale Problémového klubu jsem se zatím neúčastnila. Proto jsem byla ráda, když na mě konečně v redakci vyšel úkol zpracovat z PC výstupy. Dokonce se mi i podařilo zhlédnout všechna prodiskutovávaná představení. Na následujících řádcích se v bodech pokusím stručně zaznamenat, o čem se na diskuzi o inscenacích Hotel Beránek aneb Za dveřmi je vlk, Můj netvor a Nora mluvilo.

Hotel Beránek aneb Za dveřmi je vlk

„Je to vlastně fraška, ale crazy komedie zní vznešeněji.“ „Loutky, to je moje vášeň.“ (Císař)
Od Chrudimi se souboru podařilo sjednotit stylově-žánrovou rovinu, díky tomu vynikl text. Dnes je problém napsat dobrou komedii, ale v tomto případě se to podařilo. Situační vtipy a gagy jsou přesně nadávkovány. Půvab loutkového divadla je ve vytváření umělého světa a práci s metaforou, zde jsou metaforická vyjádření zasazena do vydařeného textu. Problém je možná ve výtvarné stránce dekorace. Představení směřuje k dětskému i dospělému divákovi.

Můj netvor

Je to divadlo, kde se duše stává tělem. Fascinující zážitek, soubor muže a ženy dovedený do vrcholné roviny. Jednoduchými prostředky je dosaženo velmi silného účinku. Scéna má minimalistické řešení, přitom působí velmi autenticky. Obecný problém titulkovaných inscenací je v tom, že pokud čteme text a potom ještě vnímáme, co se děje na jevišti, dochází k rozvojení vnímání slova a významu. V této inscenaci byly vizuální texty citlivě propojeny s inscenací, až působily, že do ní patřil. Mezi textem a jednáním se vytvořil dramatický vztah.

Nora

„Budú kopat za Nory.“ (Christov) „Ranka bych nepoznal, kdybyste mě zabili.“ „Je to v Norsku, je tam trol a divák ať si s tím poradí.“ (Císař)
Problém přenesení inscenace do jiného prostoru, než pro jaký byla stvořena – v Jiráskově divadle scéna nefungovala, mnoho diváků neslyšelo nebo nevidělo. Pokud má inscenace vnitřní energii a pokud ji herci dokáží předat, tak to na diváka musí přejít. V inscenaci je mnoho nedořečeného, obraz je silnější než slovo. Některým divákům unikal význam toho, co se dělo na jevišti – režisér pracuje s obrazností, na kterou nemusí všichni přistoupit. Buduje vymyšlený svět, jehož odkazy k realitě jsou velmi složité. Buď na nás obraznost působí jako celek, nebo ne. Nora je dnes interpretační problém, drama je vázáno na sociální realitu měšťanské společnosti devatenáctého století. Dnes už na diváky nepůsobí, když Nora odejde od manžela a dětí. Aby dnes z Nory bylo drama, musí na konci zemřít.

-peh-

„kaká je natura, taká je kultura“ Lojzíkův Machov

Velkolepou sešlost již počtvrté vítává Machov a Machovská Lhota.

Dva velkolepé večery, během kterých se kultura přežene nad bohem zapomenutými kouty našeho pohraničí. Kulturní vítr poskytne mnoho nezapomenutelného a neuvěřitelného.

Vůně bylin, co skfítkové pěstujou, prostoupí hraničními luhy a zavoní až do Polska.

Páteční vůně – pátek 8.srpna 2008

Vůně první. Zachránila umírajícího. Kohoutkova věčná hra se slepičkou. Vůně druhá.

Kupé – tunel – znásilnění. Znásilnil studentku chemie recidivista nebo student filosofie?

Vůně třetí. Přijede nahatá Bohdalka. Všechno je na hovno, jen trutnovský pivovar na Pana Johanesa. Vůně čtvrtá. Divadlo vyhořelo. Ohněm sexuální vášně a perverze nebo je v tom něco jiného? Vůně pátá. Jirásek se setkal s J.K.Tylem. Šuk sem, šuk tam, Kolébka.

Sobotní vůně – sobota 9.srpna 2008

Vůně první. Nadrobili si kaši. Je hustá a nestravitelná. Prokousají se? Vůně druhá. Dábel v Machovské Lhotě. Čert podplatil českého Honzu. Vůně třetí. Konec světa se blíží. Klobouček přepisuje dějiny. Vůně čtvrtá. Tři krávy zase neodjely do Moskvy. Vodka. Vodka. Pocta Antošu Cechontemu. Vůně pátá. Smrt Horníčkova textu. Dva muži v šachu jsou bez žen.

Zvou vás Černí Svíháci a jejich přátelé

Plakáty už visí po celém Hronově.

Zítřka

PÁTEK 8.SRPNA 2008

9:00 - 13:00 - učebny
Semináře a dílny

DP

10.00 hodin - Zahradza za Čajovnou
Z pohádky do pohádky II – Mr. Carlo
Možná přijde i kouzelník

ZP

16.30 a 20.30 hodin - Jiráskovo divadlo (110 min.)
Divadlo Samohana Hradec Králové
Asteroid Bejček

ZP

13.00, 16.30 a 20.30 hodin
- Sál Josefa Čapka (90 min.)
Toto Divadlo Praha
Knellerův letní tábor

DP

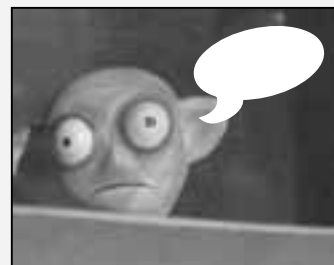
15.00 hodin - Park A. Jiráksa
ROCK FEST Jiráskova Hronova
Vystoupí kapely:
PROKEL (Hronov), MOJE CITY (rock,
Hronov) PAPAJOA TYRKYS (funky, Hronov),
AROMA LOSOSA (Alternativa Hronov),
SKAPOLL (ska,Vrchlabí), JESUS OM (hard
core, Hronov-Praha), 3BRATS (punk-rock,
Sokolov) a BENJAMING BAND (punk,
Petřkovice)

DP

- doprovodný program
ZP - základní program

Změna programu vyhrazena!
V případě nepříznivého počasí
se doprovodný program v parku ruší!

SOUTĚŽ

Vytvořte situaci!

Porota = redakce
Výhra = úžasná (po každém kole)
Krabice na nápady = Sál Josefa Čapka
E-mail = zpravodaj.jh@seznam.cz
SMS = 777 903 538

dněs

ČTVRTEK 7. SRPNA 2008

9:00 - 13:00 - učebny
Semináře a dílny

DP 10.00 hodin - Park A. Jiráska
DS Vojan, Libice n.C.,
pohádka pro nejmenší diváky
Měla babka čtyři jabka

ZP 14.00 a 16.30 hodin - Sál Josefa Čapka (105 min.)
DS KUK! ZUŠ Praha, Biskupská

ZP **Komunikační etudy**
+ LDO ZUŠ Harmonie Praha 6
O rybáři a jeho ženě
+ Soubor Na poslední chvíli Ostrov
Lesson Three – My Day

DP 16.00 hodin - Park A. Jiráska
Vojta Kidák Tomáško a Riša Melichar
Koncert folkových písničkářů

ZP 16.30 a 20.00 - Jiráskovo divadlo (70 min.)
Divadelní soubor KROV Břeďa, Nizozemí
Zlatička (Oud Zweet)

ZP 19.30 a 22.30 hodin - Sál Josefa Čapka (50 min.)
O. S. Thalia Vyškov
Non s müšli

ZP 16.30 a 20.30 - bývalý hotel Slavie (65 min.)
LS VĚK Plzeň
Fucking Generation aneb
Zbavme se svých patosů a hymen

DP 19.00 hodin - Park A. Jiráska
Jana Koubková Quartet

23.00 hodin - bývalý hotel Slavie (65 min.)
Koncert souboru LS VĚK Plzeň
**PROŠLOST
CÍSAŘOVY NOVE ŠARTY**

Císařovy nové Šarty

Mladí z Fucking Generation alias ze souboru LS Věk alias členové hudební skupiny Císařovy nové Šarty po veřejném koncertu ve Slávii oznámili, že se dnešní koncert kvůli indispozici jednoho z hráčů ruší. Rádi bychom ještě objasnili jeden omyl - nesprávný název souboru vznikl vinou počítače, který tvrději oprávně nesprávné slova na správná (podle něj). A tak vznikají někdy skutečně bizarní významové posuny. Tak se stalo i u nás.

-jas-

Záznamy představení na DVD

I letos jsou zájemcům k dispozici záznamy jednotlivých představení Jiráskova Hronova a také dokument o loňském ročníku.

DVD nosiče jsou k sehnání v Infocentru společně s mnoha upomínkovými předměty, pohledy a podobně.

Nakupujeme

ZPRÁVODAJ

Zpravodaj 78. Jiráskova Hronova 2008
Vydává organizační štáb.
Redakce: Zuzana Malá (šéfredaktorka), Jana Soprová, Zuzana Ferenczová, Lenka Novotná, Petra Hanušková, Eva Koutová, Ivo Měkal (fotograf), Michal Drtina (sazba)
Oficiální stránky festivalu: <http://www.mestohronov.cz>
E-mail redakce: zpravodaj.jh@seznam.cz
Tisk: KIS Hronov **Cena:** 10,- Kč
Redakční uzávěrka: 7. srpna 2008 v 00:15h
Vychází: 7. srpna 2008 ve 14:00h
Neprošlo žádnou úpravou!!!

POST

ANKETA

Co přijde po postmoderně?

Jsmo za půlkou!

Někdo si řekne už? Škoda! Bože! Jiný se zarádjuje, jak to frčí. Pro někoho zase začíná být pobyt na JH teprve teď zajímavý a má se pozvolna vyrovnávat s návratem domů? Jestli pak jste si vzpomněli na své rodiny, na své blízké, na své maminy. Kolik pak pohlednic jste už poslali. Není nic krásnějšího, než se posadit jednou také jinam než do divadla a napsat pár řádků domů, příbuzným, kamarádům, láskám, sousedům. Nejen, že oživíte a evidentně prošťouchnete poštovní trubky, zlepšíte si svůj styl psaní, ale hlavně potěšíte oko příjemce a budete alespoň na chvíli, i když jen v myšlenkách, také se svým nefestivalovým životem. I když jsou tady mezi námi tací, kteří si umí zařídít život tak, že se jejich rodinný a hronovský život prolíná. Těm nezbývá než závidět a nebo popřát, ať statečně zvládají obojí - např. organizaci festivalu JH s nákupy rohlíků na snídani pro rodinu a skládání uhlí, které prostě dovezou ať se hraje nebo ne. A ještě maličkost, nechodte pořád jen do divadla, koukejte si zajít někdy také do přírody! Osvěží vás to a naplní krásou, která je některým z vás už pár dní utajena. Nemusíte chodit daleko. Stačí dojít si pro Prdlavku do parku, uvidíte - zda-li stoupne váš životní styl nebo jen úcta k balečné vodě. Takže pište a pijte! Nemáte-li komu a s kým, věřte, že na pohlednici se těším a sklenkou vína také nepohrdnu.

JasanElla

POST

office

VÝZVA

Chybí vám něco v letošním Zpravodaji?

Něco vám přebývá?

Vadí?

Nebo se vám něco líbí a napřesrok to chcete zas?

Jste málo informovaní o postmoderně?

Napište nám. Svými vzkazy můžete nakrmit naše poštovní krabice, předat je lektorům svých seminářů, poslat maimem. A nebo! Přijďte nám to říct osobně. Kdo přijde, bude vřele přijat a dostane třeba něčeho napít.

Vaše redakce

ANKETA

Co přijde po postmoderně?

Možná ne-moderna. Všechny škatulky s detailním obsahem budou vysypány do trávy, ten bude větrem rozfoukán na vše strany. Pokud bude mít někdo zájem znovu třídit a popisovat, bude muset vyrvat větru zbylé kousky, a ti ostatní se vrátí na začátek. K pramenům - a všechno začne znova.

Iva Dvořáková

Když něco (a pro dobu to platí obzvláště) pojmenujeme, pak už tomu utínáme tipec. Vrchol už je za námi... Podstata se začíná rozměňovat... Proto se neptám, co přijde po postmoderně, ale v čem žijeme a co tvoříme... Když to však pojmenuji, bude to zřejmě passé, bude to pozdě, post mortem... A navíc: postmoderní už byli staří Římané...

Petr Christov, vědec

Po postmoderně? Nový klasicismus. Podle zákonů entropie. Po chaosu vždy přichází řád. Ale jaký to bude, to věru nevím.

Libor Vodička, pedagog
na Divadelní vědě
při Katedře estetiky FF MU

Richard: Tak jsme se s Kafkou vysprchovali. Psi oči. Jako že na mě dělal (smích). Když jsem ho koupal, on to nemá rád. Potom jsem se s radostí díval jak se Hubert třetě tady o křeslo v šatně. Šel jsem do krámu. Neměli můj oblíbený aspik a ani neobsluhovala má oblíbená prodavačka, se kterou jsme si sympatizovali. Tak jsem si od té, co tam byla, koupil daleko horší aspik (smích). Nevadí, aspoň aspik. A Kafkovi tři plátky salámu za to koupání. Tak dostal dva. Pak jsem ho nasprejoval proti blechám a dostal další plátek. A pak se zase třel. Já snědl aspik. A šel si ještě pro (smích)... a šel si ještě pro makovou housku. Fajn, co teď? Tak jsem si projel text. Tak jsem šel do baru na cigárko a pivčo. Mám rád ranní kavárnu, ranní silné cigáro a první pivo. Jen tak se sedí, nic důležitého se neřeší. Začala zkouška, která mě štvála. Rejža po nás chtěl jet skoro naplno. Já nechtěl. Byla jsem trochu nepříjemný. Postupně mě pod tím pracákem štvály ty brejle. Po zkoušce jsem šel nakoupit na oběd pstruhu a pozval kamošku. Trochu jsem to blbě uvařil, ale chutnalo nám. Pak byla siesta. Hudba, trochu vína, cigára. Ach, jak se mi nechtělo na další zkoušku. Toho samého, co bylo dopoledne. Teď kvůli novému muzikantovi. Zase se čekalo. Zase bar. Byl jsem zase naštvanej. Přemýšlel jsem o tom, že by se ten kus měl dernierovat. Zkouška. Stále brýle.

Ivo: Mám takový pocit, že čekání na kolegy pro vás představuje určitou zátěž...